

tramp

č. 2

kč 1

— Tak jsme dávali našemu hostinskému
za pivo 20 korun a von je nechtěl vzít.

— To sem nevěděl, že jsou ešte takoví
lidé!

— Von totiž chtěl padesát.

Velevážený kmete, pane dre. Kramáři, praotče naší N. D.

Promiňte, že sice opožděně, ale tím srdečněji gratulujeme Vám k Vašemu 70. jubileu.

Víme, že jste také tramp. Vaše čundry předválečným Ruskem, Vaše malá chata na Krymu (kterou bohužel lupičtí bolševici proměnili v dělnickou ozdravovnu — fu), stává Vás do našich řad.

Třebaže jsme se ideově rozcházel, můžeme se zase někde selít.

S všeslovanským Ahoj:

za U. O. T., N. O. a j. Vám oddané osady
Pacička Dyk.

marko polo:

konec básníkův.

Luna se kolébá, kus nebarvené coury
na střeše se procházejí vlídní náměsíční,
zhostíš se života, nezhostíš marné touhy,
když vzduch má vůni starých višní.

Dívka spí vzdychajíc za čtyřmi stěnami,
obětní stoupá dým z náručí Japonečka,
ospalý Fernando přeje se banány,
pařížský rychlík na konec zmešká.

Na dveře skleněné vtlačí se masky siné,
masopust minul, snílkové zvtězili.
Své staré lásky na hřebík pověsíme,
pod nimi básník spáchá harakiri.

Franta Šertl:

Povídka o plačících.

Byl jsem chudokrevný a dalo mně to mnoho práce, nežli jsem vylezl ve škole na tyč v tělocvičně. Byla to velice zábavná podivná pro kluky, kteří se huronsky chechtali, a ja, který jsem visel pět metrů nad zemí s křečovitě sevřenými koleny kolem bílé tyče, s hrůzou vypoulenýma očima, jsem se dal do pláče, jenž mně trhal srdce, ale klukům otřásal bránicemi.

A já plakával často. Plač mi nahradil dárky, jež jsem záviděl dětem bohatých a ulevil mně, když má první láska mi poslala psaní, že nemůže chodit s klukem, který běhá v lednu bez zimníku. Byl mně úlevou, když jsem viděl, jak v neděli studenti měli volno a já učen musel pracovat. To jsem se učil zahradníkem, ale spřátelil jsem se pak s jedním studentem a ten plakal se mnou, protože ani on neměl volný čas, jelikož byl chudý a musel učit bohaté hlupáky.

Můj kamarád Adek ovu citlivější nežli já a psal mně dlouhé dopisy z Ruska, kde bojoval po letech, a já jemu z Itálie. V jeho dopisech byly slzy a pak přestaly oči mého kamaráda plakat. Zemřel s kulí v mladé hlavě, jež nemohla se smířit se zlým světem, jenž bije a mučí

slabě, tvoří chudokrevné a pak se jim vysmívá, když zstanou viset pět metrů nad zemí.

To byl už Adek důstojníkem, a kule, jež ukončila jeho pláč, vyšla z jeho služebního browningu. Já jsem přesvědčen, že krev, jež tekla s jeho spanku, se mísila se slzami. V tutéž asi dobu jsem doplakal i já a mé slzy navlhčily dlaně poddůstojníka, jenž mne tackoval proto, že jsem z hladu snědl rezervní konservu.

To byl můj poslední pláč, a pak srdce ztvrdlo jako ztvrdly moje svaly a zrušla moje krev. Hlad, bolest a řacky mne vyléčily a já proklínal tam, kde jsem dříve sazel, a pochopil jsem, že je tisíckrát lepší obranou uhořít pěsti, nežli si zakrývatí dlaní obličej.

Nejsem chudokrevný a mám sílu v dlaních a moje ramena jsou silná a opalend. Spal jsem v zákopech a dnes sedám u taboráku a zpívám s kamarády o divokém řekách a bojích i o lásce, ale neumím plakat. Neutekli jsme do lesů, jako jsme utíkali kdysi do mániny zástěry. Naše zpěvy nejsou plačem, po němž zrudnou oči, jsou vyhrůžkou, po níž jednou zrudne obzor. Opíráme se o ledle a třeseme jimi, protože naše silné ruce to dokážou. Jsou to ruce trampů, kteří pochopili, že pláč a sentimentalita slzici by vzbudily jenom smích u těch, jež nenávidíme, a že ten nejbolestnější pláč nesníží ani o hodinu pracovní dobu našeho týdne a nepřidá ani korunu, za níž bychom mohli jeti dále od města k lesům.

Nepolitujeme, to necháme těm, co sedají u Fleků a věří v demokracii. Klidně a vesele kopeme základy novému světu, o jehož kráse jsme tak přesvědčeni, jako o bidě a nespravedlnosti starého. Chodíme po lesích proto, aby naše plíce i mozek klidně pracovaly, až počneme útokem, jež dokončíme veselým smíchem našim nepřátelům, kteří zstanou viset pět metrů nad zemí.

Hádali se Škot a žid, kdo z nich je šetrnější.

— Můj národ je touto vlastností proslulý, povídal Škot.

— Nevadí, odpovídal žid, jsme známí svou rasovou chytrostí!

I usmyslil si oba, že, aby dokázal svojí zdatnost, zakoupí si po koruně večeří a kdo víc vyzíská, ten že vyhraje. A rozešl se.

Druhý den navštívil žid Škota.

— Nu, ptal se Škot, co sis koupil za korunu k večeří?
— Koupil jsem burské oříšky. Do syta jsem se najedl a měl jsem lahůdku. Mimo to se sáčkem a slupkami jsem příjemně vytopil pokoj, odpověděl.

— Hm, povídal Škot, já jsem koupil párek, pečlivě jej vyskrábal a měl jsem teplou večeří.

Ušklibl se žid: — Myslí, že vyhrávám?!

— Sotva, povídal Škot, neboť potom jsem kůzlíčk vzal, nacpal jí koňskou koblížkou a vrátil uzenaří, stěžuje si, že párek smrdí. Vrátil mi korunu.

Žid omdlel.

lord.

— Taksem byl včera v cirkuse a voni ti tam měli trpaslika, kerej byl půl metru velkej.

— sím tě, to je toho. To já sem viděl ešte věci.

Jote.

„Tramp“ vychází týdně. — Jednotlivé číslo 1 Kč. — Předplatné ročně 42 Kč, půlletně 24 Kč, čtvrtletně 12 Kč. — Majitel a vydavatel Trampské vydavatelské družstvo v Praze, zaps. spol. s r. o. — Redakce a administrace Praha I., Karlova 14. — Telefon 24665. — Tiskne a expeduje „Rota“, akc. spol., Praha I., Lillová ul. 13. — Filiální administrace pro Velké Brno: Brno, Nádražní 2a. — Filiální administrace pro Pterov: Pterov, Škodova ul. 13. — Filiální administrace pro Bratislavu: Bratislava, Štúrova ulice č. 6. — Za redakci odpovídá Karel Melíšek. — Neviaová sazba povolená č. 290.488/VII—1930.

II. potlach pražských trampů

koná se ve čtvrtek dne 15. ledna 1931 v 8 hod. večer
v Modrém sále rest. „U čísla“, Smichov, Stefánikova ul.

Hádání o trampinku, časopise, scéně a pod. — Přijďte všichni
bez i s kytarami, v trampském i v civilu.

Vstup samozřejmě volný.

T. V. D.

— Tak vidíš, vaše slovnosti,
že je s tou baterkou vidět na dva
kilometry!

**Jakej je rozdíl mezi reparacemi a Trampem?
Reparace musí celú národ zaplatit
a Trampa musí celú národ předplatit.**

otto rikin:

Silvester u Dorna Vatry.

Honza Gajdošíků doklepal před pěti roky.

Na obci měli z toho jen škodu. Rakev museli koupit, pohřeb zaplatit, neboť po Honzovi zůstali jen dva řádky na obřadnici a dloužek u obchodníka.

— Sakramentská válka, furt na to doplácíme, řekl starosta:

Honzu poslali v sedmnáctém roce domů bez nohou. Ty nohy, to byla historie Silvestra roku 1916 v Karpatích u Dorna Vatry.

— Od vánoc trvala metelice, vypravoval Honza. Zaneslo nás to úplně. Štelunky byly fórový, narychlo vyhrabaný v zemi. Nestačili isme lopatkami vyhazovat snůh. Drátěný překážky zmizely úplně pod sněhem. Forposti zůstali v tom, ani pes po nich neštěk. Nové hlídky se vůbec neposílaly. Tu noc na Silvestra se vyjasnilo a začalo mrznout. My jsme už tři dny ne-

žrali. Poslali jsme chlapy pro menáž, ale všichni zůstali tam. Večír na Silvestra mrzlo jen praštělo. Na frontě úplnej klid — ani rána nepadla. Ve štelunkách ticho. Někteří chlapi skákali chvíli jako opice, rukama rozhazovali, šklebili se až hrůza se podívat. Ale pak to přestávalo. Jeden po druhým se shroutil do klubíčka jako ježek. Ježíšmarjá, lidi, to byly svinský chvíle! Na nebi plno hvězd, ale každá tě zrovna bodala, tak... na mou duši, že nevím, jak bych to řek. Ráno byly štelunky zmrzlý. Chlapi jako dřeva. Zmrzl na kost jeden vedle druhýho. Když se k nám na Novej rok prohrabali s menáží, dýchali jsme jen dva. Já a řákej Štájerák. Vobá jsme měli umrzlý nohy. Mně je uřezali v Budapešti ve špitále. Teď mám za to tři sta káci měsíčně. Fuj taixl, lumpárna....

V tutěž dobu seděl pan Viškovský v Táboře a nechal přiložit do kamen, aby místnost nevychladla. Možná, že srkal po dobré večeri punč a říkal: „Už ani ten punč není jako bejval.“

Honza Gajdošíků už leží pět roků na meziříčském krchově, pan Viškovský je ministrem národní obrany. Říká, že musí být celému národu vštěpována vojenská morálka do žil, připravuje předvojenskou výchovu mládeže. Pan Viškovský chce připravit nové Honzy Gajdošíky. Dělá to s lehkým srdcem. Nikdy ho nezáblo v zákopech, ani nebude zábst.

Kluci, přidat!

Nové objednávhy: Tuláci z onoho světa, Příbram 8, Hausboath Monkey 8, Rudá tajga, Piseh dalších 13, kamarádi vojáci z Chebu 5, Děti neklida dalších 8 abonentů, Prázdná torna, Ml. Boleslav 3, trampové z Bílé hory 5 a 37 různých předplatitelů.

gézavčelíčka:

chataři

Tmavý les šumí, ptáci křičí, u cesty svítí divizna, i to malé slunečko zatřepalo vesele křídélky, svět se raduje, život přetéká jako těsto, přečpané droždím, ano, ano, tady si postavíme chajdu, srub, nebo aspoň imitaci srubu, ale musí tam být tři rechy (nejméně), železný bubínek, vlajka, vyšita děvčetem osady, s napsím zlatým na zelene půdě:

WEST POCKET TRAMPING.

Nebo:

SKUČÍCI SOSNA.

A pak zvukové efekty: kaosné rany kladív, šoupaní kmenu po vejvratech, upoceně volání „hej rup“, třeskot fuklajsen, šustot therpapira (divizna u cesty je o půl metru větší), „eště mech do škulín“ a — naše malá, dobrá, zlatá, drahá chata je hotova. Nezbyvá, než vyvěsit stromček s tábory a udělat první pollach, na němž se serviruje v krabičkách od konzerv pravý jámaiský rum, připravený z trestí. (Porce na sedm litrů.)

Když jste pak narovnali chatu, jež se poněkud naklonila pod tíhou domasnych radostí, osiřte, zveskněte a naučíte se na fungl novou kytaru C-Dur akord.

Potom vznikne první osadní trampska písnička. Začíná slovy: „V mojí malé, drahé, zlaté, staré chatě pod kanonem, nad kterou se tiše krouží zákruty dýmu...“ — Tato melancholická píseň vylétá vám za tichých modrojasných nocí z vašeho okna k temným, mlčenlivým hvězdám, ale tohle všechno nestačí.

Jste nějak nýč smutni a rozčekaní, vůbec život vám hořkne, ani ten vesnický hospoda vám už nechce na futro naleť a vy záhujete tichým hvězdám za stříbrného úplňku na osud. Opusťte kamarády, bloudíte sami pustinami, hledáte houby, houby najdete a v nenaročném smutku mlátíte hlavou o borovice.

Náhle si koupíte lulku, pravou Petron za šest korun, C-Dur se střída s nostalgickými „juk-juk“, seženete někde staré kinoplakáty, rozděláte klajstr a v zoufalství překypující fantazie proměníte chatu ve foyer biografa. Hle, tamo v rohu ušlzl Tom Mix před bandou lotru a drží onidlelou rancherku za košili. Nad vaši rečnou se nakláni Eleen Pringleová a šeptá Buster Keatonovi své rozhodné slovo. Pod to vše prulucete odznak divočiny, zrzavý skalp veverky, prvou oběť svého Colia a — zas jste v té samé jámě. Jenom intervaly: niemee — fajfka jsou prodlouženy o zrakový přelud křiklavých kinoplakátů.

Poslední dobou mnoho přemýšlíte, kouríte a přetrháváte na nástroji struny.

Neboť — najednou se otevrou dveře, a na prahu vasi chaty stane — děvče. Ne osadní děvče, co jezdí samo a po každé jnam. Vaše vlastní, vlastnoručně namluvená squaw. Aov vám vařila, pochvalila něhu písničky, pohanela zápach dýmky, ulekla se kmodiakati a osladila vám samotu modrých nocí.

A život jde dál... Lesy šumí stejně, potůček bublá jako vždy, vy jste celý týden ve městě zedníky, skladníky či obchodními příručími, chodíte tichým krokem pořádných občanů, uctivých zaměstnanců, kolem vás pláží se bída a naa nezaměstnaných, zproletarisovaných, vidíte po ulicích revolty z hladu, vy s tím snad nesouhlasíte, jste sami vykořisťováni, vyssáváni, síla vašich těl je vymačkávána jako citron, ale co, jen, probůh, žádnou

politiku, jenom ne štvání, jsme radi, že pracujeme, co, kdyby nezaměstnanu hledali práci, oni by přece něco našli, co, nám ten život stačí, přijde sobota, setřesem vše, kleté bahno veikomesta, pryč od paďouru, natah-neme kanaarky a zalezeme do lesů, to je moudré, setřesem tichý, pokorný krok, převezmeme chuzi kanadského drvoštěpa, dýmka, kytara, squaw, tu a tam navštívíme cizí osady, abychom obhlédli jejich a pochlubili se krásou našich chat, o trampské zabavě vyvěsíme vždy naši vlajkoslávu, zlatozelená s napsím „Skučící sosna“, na naši chatu nedáme dopustit, oh, osado stará, jsme osadni vlastenci, chalupníci, lesy šumí, potok bublá, i ta divizna zas povyroستla, my nic, já, moje squaw jen furt tu chatu, nic se nezměnilo, akorát jsme ztratili troubel od fajfky a količek u kytary, kašlen na město, na paďoury, ale hlavně na tudlenctu politiku, viď ty

moje malá chato pod kanonem,
tam s mou zlatovlasou lejdý
tam spolu ukryjem se naposlejdý
ámen...

Následující značky mají v administraci došlé dopisy. „Bez podílu“ 1, „2000 Kč“ 2, „Venkovský kamarád“ 2, „Hotově“ 1, „Severní Čechy“ 3, „Levně“ 2, „Vážný kluk“ 7, „Kytara“ další 2, „Kamínka“ 5.

Steiner, který je lakomý, dostal od svého přítele Löwyho neřrankovaný dopis. Otevřel ho a četl: „Vede se mi dobře. Jsem zdrav. Doufám atd...“

Drzost Löwyho naštvála dobrého Steinera a pomstil se mu takto: Do velké krabice dal těžký kámen a taky bez porta mu tento poslal. Na lístek ještě připsal: „Ten kámen spadl mně se srdce, jak jsem četl, že se Ti vede dobře!!!!!!“

Joe Larring.

Zázrak největší

Pan Kordač, arcibiskup pražský, hledá novou světilu národa českého. Když lidé nemají už co říst, at se mají aspoň ke komu modlit.

Pan Kordač navrhuje na systemisované místo nové svaté Anežku Přemyslovu, dceru královskou a jeptišku. V Římě sonhlasi s imenovaním, avšak vyžadují kvatifikaci.

—07—

KDYŽ KANADKY TEDY OD VÝROBCE VESELÝHO

PRAHA — Jáma

Kulturní bacily

film

Na západní frontě klid.

Hodnotné filmy, které vyrobila v minulém roce Amerika, možno spočítat na prstech jedné ruky. „Na západní frontě“ je jeden z těch několika málo. Dobrá režie i výkony herců, poctivá americká fotografie a sympatická tendence, která mnohem silněji byla podtržena iimem, než v originále románu samotným autorem.

„Tento film nechce být obžalobou...“ je zbytečná úvodní omluva, která je ale okamžitě vyvrácena následujícími obrazy.

Před námi defiluje několik let mladého života, počínajících ve školní lavici před typickým národně-uvědomělým profesorem, oblbujícím své mladé svěřence povídáním o kráse umírání pro vlast.

Na západní frontě nic nového...

Totéž, co se děje dnes, kdy se na všech stranách blábolí o obraně vlasti, poněvadž pánům vlastencům už docházejí miliony z dob před patnácti lety.

Jděte se podívat na tu krásu umírání, na půvab hrdiny, podělaného při prvním prásknutí granátu, na osmnáctileté děti, které zpívají nadšeně vojenské písně, aby za chvíli řvali hrůzou, na hochy, kterým granát, vyrobený panem nadvlastencem, zanechal v očích prázdné důlky, na vousaté táty, zabíjející ty druhé, nevědouce proč, na zavšivené dny hladu, končící před rozštěkanou strojní puškou.

Na to, co se chystá na vás!

MIŠK.

Snadno a rychle spadl Frigo na úroveň komiky, hodné snad tak Reginalda Denny-ho. O tuhle uměleckou popravu Friga se svorně přičinily banální libreto spolu se zvukem. Oč je Chaplin prozíravější, že ho neslyšíte.

Fidlovačka je typický český film. Jste-li takový idealisté, že chcete mermomocí podporovat český film, nebo, chcete-li, slyšet největší šlágr filmu, „Kde domov můj?“, zpívaný dojemně panem Mařákem, tak se na to jděte podívat.

Tajemství lékařovo jest americký present československému publiku, zajímavý pouze tím, že se v tom mluví česky. A to je přece jenom trochu málo. Připomínáme, že tento film propadl i v malých českých městečkách, kde byl dřívě, než se octl v Praze, na zkoušku předváděn.

Tatíčková píseň: tatíček zpívá, synáček brečí, brečí i babičky v hledišti a tatíček zpívá furt. Nakonec zpívá tatíček tak dojemně, že ochromlý synáček začne z toho chodit. To je krásný — co? MIŠ.

I špatný filmový režisér má úspěch, dovede-li dobře zrežírovat „slavnostní“ premiéru. V. C.

Fidlovačka.

(Jak známo, nový český film se světovým šlágrm „Kde domov můj?“)

V slavověnec čs. filmu
vpleten lístek nových sláv,
fidluje se Fidlovačka
Ineman tam Tyla mačka
zproštěn daně ze zabav.
V těžkých dobách nesvornosti
bud, Perune, za ni dik
estéti i dělník boží,
parter i velký pan v lóži
svorně ždima kapesník.
Dlouho ležel v tmavém hrobě
posmrtný svůj spánek sníl
nyni vsak už je s nim amen
— Košťál, Tobis s Inemanem —
to je víc než moh' snést Tyl.
Že ten Mařák spatině zpíva?
bud, občane, jenom zdrav,
nezdvihneš-li se dojatě,
na nohy ti svatosvatě
dopomůže paragraf.
Než si přečteš poučení
neodsuzuj český lid.
Je tak zvaně sic svým panem
jako ovcé za beranem,
je však stále zvyklý lit.
Je třeba, bys od počátku
na tpece mu správně mak,
už na premiéru zveš-li.
Lid už hoblovačky z jesli
žere potom za bodlák.

Franta Němec.

Jak je to s tou pravdou?

Malíři a umělci zobrazují pravdu nahou. A je zajímavé, že na pleších, kde je vždy právě nejvíce nahoty, slyšíme zase nejvíce. Nejde to tedy nějak dohromady, že? V. C.

Mnoho je povoláných, ale málo vyvolených. Za posledních šest měsíců prošlo zkušebními sněmi Foxových atelierů v Hollywoodu několik tisíc herců a hereček a bylo s nimi vykonáno několik set zkoušek, ale jen dvě herečky byly smluvně přijaty. Jsou to Ellissa Landyová a Marion Lesingová.

Novinka na knižním trhu.
(Bude zfilmováno!)

Nejoblíbenějším románem letošní sezony, jak lze souditi z počtu prodaných výtisků, byla Philippa, kterou napsala spisovatelka Anne Douglas Sedgwicková. Právo zfilmovat její námět podařilo se získati Foxové filmové společnosti.

Nová píseň na obzor!

Hlava jednoho dobrého trampa došla rázem popularity v celém světě písní „Narodil se Kristus Pán — umřela práce“, která ještě nevyšla, ale již při ní tancuje celý svět mimo S. S. S. R. celý rok.

Slova i hudba od Kódlá ze Samoty (Bílý tričko).

Píseň tiskem nevyjde, ale zajde klackama.

Oprava podle helej, ty mě houpáš.

V jednom z posledních čísel „Več. Čes. Slova“ byla zařazena velkými písmeny zpráva: 200.000 PRAŽANŮ NA HORÁCH. Jelikož jsem horoucím zastáncem tohoto listu a protože již nemají plac na tuto opravu, žádám o otisknutí.

„Není pravdou, že bylo o svátcích 200.000 Pražanů na horách, ale je pravdou, že na horách bylo jich jen 199.999, poněvadž tam byl taky nákej tramp Rudla ze Samoty, a to je Křupan. Ahoj!

Kódl ze Samoty (Bílý tričko).

Boxing Athletika Football

— Koukej, to sou sáně, ty je-
dou samy!

— Koukám, že přijedou dycky
bez tebe!

Interview s mistrem ČSR Dvořákem.
Otásknuto z plátku, kterej je též
nazýván červeným, jinak revolve-
rovým.

Když přijel mistr ČSR v rohování
ve váze pérové, Fr. Dvořák, na vno-
hradské nádraží z Mostu, kde od-
byl si svůj tříměsíční vojenský vý-
cvik, zastavil jej náš referent Reliöl
a předložil mu následující otázky:

— Jak vám, mistře, chutnala každý
den ráno černá káva?

— Ohromně! Vždycky jsem jí
všechnu vylil...

— Prospívaly vám ranní prosto-
cviky?

— Ano! Ještě teď mi od nich
škrábe v krku.

— Stýkal jste se tam s děvčaty?

— Neé!

— Co během vaší služby nejvíce
zaujalo vaši pozornost?

— Kapitánova žena a v noci ště-
nice!!

melich:

lyžař, nezalyžařivší si.

(Z filmu „Syn bílých hor“.)

Máte-li po prvé lyže na noze, neza-
pomeňte si je silně navoskovat, zvláště
je-li směr umrzlý a prachový. Namá-
títe si tak krásně, že sami budete nad
svým zevnějškem žasnout. Vázání
musí držet pevně, nejlépe uděláte,
když si je přibijete hřebíkem na pod-
patek, poněvadž podání-li se vám

krásně salto, nevyletí vám lyže i s
vázáním, naopak, bude pevně držet
a vy si bezvadně vymknete nolu.

Napoprvé je neuvěřitelně překry
svak, pokud možno, pokrytý umrz-
lým sněhem. Lyže se vám krásně
rozjedou, pochopitelně každá na jinou
stranu, takže naskytne se vám příle-
žitost naučiti se baletumu „špagátu“.
Vysoká mez uprostřed svahu je ide-
álním prostředkem k zastavení. Ne-
umíte-li skákat, tak se vám lyže za-
boří do stěny příkora a okamžitě
stojíte. Ovšem, hlavou dolu. Dosta-
nete-li se po tomto výkonu dokro-
mady, můžete ihned začít učít se tele-
mark. Rozjedete se, jedete, pořád je-
dete, až si najednou řeknete: teď. Pak
sebou praštíte a můžete tomu říkat
telemark, protože ten přece nemá
jiný účel, než se zastavit. Telemark
ale můžete provádět také jinak.
V jízdě (telemark nalevo) pokleknete
levou nohou na lyži a druhou tlačíte
patou ven. To znamená, že si levou
lyži přejedete přes pravou, z nohou
se vám utvoří gorácký uzel, načež
odejdete do vesnice, vypůjčíte si nůši
a do té pečlivě složíte zbytky lyží.

Skol!

Foto.

Foto.

Ka maráďi, na stálé dotazy po
odborné radě rozhodli jsme se, že
zavedeme pravidelnou rubriku „Foto“.

Budeme zodpovídati dotazy, radit
při nakupu materiálu nebo aparátů,
upozorňovat na vypsané soutěže,
referovat o novinkách a podobně.

Proto, chcete-li něco, pište redakci,
rubrika „Foto“. Pošlete zkažené
snímky, řekneme vám, kde je chyba
a jak se odstraní.

Novinky: Zeiss Icon, po úspě-
chu, kterého dosáhly s Box Tengorem
formátu 3×4—1:11 za Kč 110.—,
postavili též přístroj o světelnosti
1:6.3. Bude-li nový Box Tengor tak
dobrý jako předchozí model, zpou-
larisuje se fotografování opravdu
důkladně. Začátečníkům můžeme Box
Tengor doporučit.

Dotazy „Forst.“ Měkčí kresby
lze u některých objektivů dosáhnouti
tím, že prostě o něco málo poodšrou-
bujeme od sebe obě poloviny objek-
tivu. Soft-focus to ovšem není, také

někdy objeví se sklon k reflexům,
ale celkový výsledek bývá zpravidla
uspokojivý. — „Idaho.“ Co znamená
inverzní film? Inverzní film je speci-
ální film pro amatérskou kinemato-
grafii. Negativ zhotovený na tomto
filmu lze pomocí zvláštního postupu
převrátit (odtud slovo inverzní) v
positiv. Jinak se ho nepoužívá.

Soutěže. Jubilejní soutěž
továray „Ako“ pro fotografy
amatéry o ceny Kč 10.000.—. Lháta
k zaslání obrazů končí dne 28. února
1931. Podrobné podmínky pošle na
požádání „Ako“, továrna na foto-
grafické desky, spol. s r. o. v Neště-
micích nad Labem.

Feldkuráte!

Mrzí mě velice, že jsem napsal ten
článek o alkoholu. Na Silvestra dřív
jsem nebrečel. Kluci nazvali mě „na-
ším umravňovatelem“, ruku ani ne-
podali a plivali na mě. K ránu mi
uřizli kravatu a do citronovky nahlíli
rum. Vencu Jelen vzal si ten článek
lak k srdci, že když opouštěl Šustovu
hospodu, nerozeznal Standu od Jendy
a Jendu od Pepíka.

Byla to velká chyba, že jsem vůbec
něco takového napsal; raději měl
jsem načmárat něco o „lítání“, nebo
o „lízování“. Nevěříš, že se my nyní
udržíme na suchu? Můžeš se s kaž-
dým vsadit o co chceš a vždy vy-
hraješ. Cikánskou roklí již nikdy
víc nepoteče španělské víno, ani
Wantscháv alaš. Neboť prodal jsem
„naši alej“, už nehledám a taky v tom
víc nebrusím.

Křestan z Jericha nyní si dá na rok
pokoj. Jsme členy „Association aéro-
nautique de la France“ a pro nějaké
ty „nafukovací letecké aequilibrity“
dovedeme se odříci všeho. Až budeš
mít pilotní list, napiš.

Zdraví

a líbá tě na čelo

Tváj

Pída,

t. č. instruktor

„lizařsko-leteckého“ kursu
pro mladší pány.

Boxing Kroužek Vršovice: Vý-
borová schůze koná se v pondělí
12. t. m. ve spolkové místnosti
u Klečků. Účast všech členů výboru
nutná.

Ota Klauber, t. č. sekretář.

Lyže

s vázáním i holemi
Kč 120.—

SPORTA,

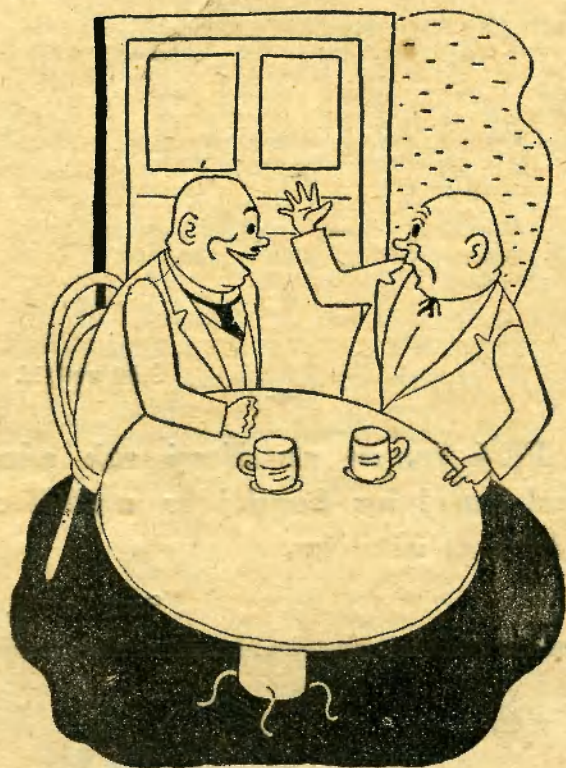
Vinohrady, Bělehradská 90b
u nádraží

Žádejte zdarma ilustrovaný ceník!

Kamarádi, na osadu vezměte jen výbornou
dršťkovou polévku v kostce

„Perfekta“

Ve dvaceti minutách vařená. Žádejte všude!!
Baliček na 3 porce za Kč 3.—. Továrna
Karlín, Zahradní 7. Tel. 29414.

Dva páni sedí v kavárně a čumí před sebe.

Konečně povídá ten jeden: „Promiňte, ale nejste vy pan Parlášek z Českých Budějovic?“

Povídá ten druhý: „Ne. Pročpak?“

Povídá ten první: „Toko totiž znám velice dobře.“

Nora.

lord:

momentka z kostela

Velebný hlas varhan zní dosud hlučně kostelem a nakynutý kněz řemeslně odzpívuje povinnou sloku. Skončil a v odpověď přilétl mu vřelivý a ječící hlas věřících, hledících překřížeti jeden druhého, aby hlas více křičícího dříve dolétl k sluchu Hospodina. Celkový dojem těchto hlučících mas představuje spíše tržnici, než velebnou prostru kostela. V několika předních lavicích uvelebeny jsou vyhublé, vysoké postavy v černém, pichlavých očích, s úzkými sevřenými rty, s hubenými údy a pohrdavým výrazem ve tváři. Jejich postavy připomínají živé strašáky v polích.

Jsou to staré panny, slečny, se ztrnulým pohledem svatých. Najdete je všude na pobožnostech v prvých lavicích, kde jako by měly předplacena místa. Nevím proč, ale vždy, když je spatřím, vybaví se mi na mysl bedýnka vysušených šprotu. Svým zevnějším plně odpovídají názvu ctihodných panen, ale my, pokud se pamatují, vždy jsme jim říkali „nebeské kozy“. Přes to, že se zdají vysušené a trupelnaté, neřekli byste, co obsahují v sobě šťávy. Ovšem, jedovaté!

Kostelem hlaholí zpěvavě protažovaná slova knězova, odrážejí se s mnohonásobnou ozvěnou od vysokých stěn a rozprašují se v ohromné prostoře.

Uprostřed třetí lavice klečí vedle sebe dvě tyčkové postavy v černém, u krku několika knoflíky upnutém hávu a mezi tím, co jejich pravice ve zbožné pokore buší v prsa, jejich drdoly sklánějí se k sobě a uštěpačně zkrivena ústa hovoří:

— Viděli toho smrada, co se dnes Vedralce narodil?

— Lůza, žrat to nema co a tohle už je patej harani!

— A jakej je to chcipáček; ten nevydrží!

— A nezda se jim, že se nák podoba tomu rohovému hokynáři?

— A jaký měli špinavý cejchy.

— Kouknou, tamhle klečí Novačka; zadnici by ji měli naplácat i s tou její courou. Považte, eště ji není ani osumnact a už jezdí dycky v neděli ráno ven s nějakým klackem! A to jen tak na lehkó, jen pinglik na zádech! Ja bych jí, smradovi, dala!

— Dnes už zas bylo politý prkýnko u záchodu, to ta potvora Jelínková, a to není nic! Ale dyž má Belynka trochu kousla jejich malýho, to bylo řečí!

— Kouknou, tamhle je ta štěkna Hanousková. Že se nestydí! Tady se křižuje a po nocích se tahá s chlápama! Jó, to je dneska svět. Jojó!

Kněz se odvířil od oltáře a se svatostí v ruce žehnal klečícím.

Drdoly se od sebe odklonily, tvaře se přátelsky sladce usmály a ihned zpřísněvše, v následujícím okamžiku byly se ctnostně staré panny kajicne v prsa.

„Odpusť nam naše viny...“

Naše akce k zlevnění jízdného.

Autobusová doprava osob, Karel Zitta — Praha I. — Dušní č. 3, obstarává dopravu trampů všemi směry. Osady a kluby, hlaste se o slevu nebo přímo o paušál. Telefon 62964. Pravidelná trať Praha — Davle — Štěchovice z Karlova nám. ve 2, 4, 6, 9 a o půl 11. h.

FRANT. KYSILKA, nákladní autodoprava osob a zboží, též stěhování. HORNÍ CHABRY 119, u Prahy. Trampům 35 procent slevy!

— Člověče, proč inseruješ, že prodáš komfortně zařízenou chatu, když ta bouda nemá ani střechu?

— No, von by ji nikdo jináč nekoupil! lord.

Vedlejší příjem

pro každého bez zvl. znalostí po svém zaměstnání. Pište ještě dnes listek. Brož, Kardaš. Řečice, Čechy.

Tomáš Alva Bafa seděl zadumán a řešil v myšlenkách problém nezaměstnanosti. Z věcí vážných úvah, které mu táhly hlavou, vyrušen byl příchodem žebráka. Prosil o malou almužnu a řekl, že nemůže dostat práci. Velký myslitel sáhl do zásuvky, vytáhl blok, napsal něco na jeho list, který potom vytrhl, vložil do obálky a zalepil.

„Děkuji Vám“, rozplýval se v slzách žebrák. Domníval se, že obdržel nejméně stovku.

Otevřel obálku a dychtivě sáhl dovnitř. Vytáhl útržek bloku a četl:

Pracuj a šetři.
Kdo šetří, má za tři.

Jote.

— Pan prý má rád černošky?
— Jo, já teď držím po ženě smutek.

Šla jednou učitelka s celou partou Dugasů na prohlídku Prahou. Zastavil se průvod na nábřeží, slečna učitelka zasněně pohlédne na majestátní panorama Hradčan, načež vyzvedne jednoho Dugase a povídá:

— Vidíš, Dugasi, támhle bydlí tatíček.
Dugas dlouho kouká, a pak zablábolí:
— sím, a to je Pangrác?

Šedý medvěd.

Blbý je, že na Nový rok ráno lezl Karel na kandelábr a chtěl si utrhnout větvičku.

Song-Woang.

— Je šerif doma?
— Není, ale já ho zastupuju.
— Tak se připrav, já mu přišel dát pár facek.

Pokračujeme v akci v prospěch nezaměstnaných.

Baron Škoda podpisuje dnes automobily Škoda ve prospěch neznámého nezaměstnaného.

Duce Benito podpisuje ve prospěch nezaměstnaných v pátek t. m. rozsudky smrti.

Firma Solo věnovala nezaměstnaným 1000 kusů páráték la žertovné.

Tomáš Baťa ve prospěch nezaměstnaných podpisuje se s úctou veškerou a oznamuje, že nic nedává.

Paní Naděžda Padourová, roz. Pariásková, věnuje Tři ziaté vlasy děda Vševěda, brožované.

Lyžařský odbor S. K. Mutějovice sehraje ve prospěch nezaměstnaných 28. t. m. v Obecním domě hl. m. Prahy pod protektorátem posl. br. Stříbrného partii ferbla.

m.

Já tí přeju šťastnej a veselej novej roh a máš vykradenon boudu!

Na.

- Pepku, Elim se zbláznil!!
- A pročehož tak usuzuješ, můj bíloušku?
- Řekl, že nechce pivo... Nemá prej žízeň...

Čtyři z B.

**Když je nouze nejvyšší,
tak jsou platy nejnižší.**

Pánové,
navrhuji,
abychom
v dnešní
těžké době
připíjeli
výhradně ve
prospěch ne-
zaměstnaných.

Nedávno v jednom obchodě nemohl pro jednoho pána nalézt vhodné rukavice. Když odešel, shledal, že měl dlouhé prsty!

V. C.

Na rozloučenou.

Kovový rozvrat tkví na barvách odjezdu
v tikotu hodinek se hořké sliny mísí
jednou večer se zadíváš na hvězdu
a zapomeneš, čím jsi.

Mít ploché srdce bojovníka
křehký zvon mezi provazy
a čekat zvolna na slova velkého náčelníka,
která ho rozhoupou a prorazí.

V předvečer velikého pochodu
koleje splývají jak dlouhé copy rusé
takoví byli mudrci z východu,
ochutnávající chleba s kladivem v ruce.

K. Marko.

**Stavěli jsme chajdn, všichni dřon,
jen Pepík nie. I dopálí to šerita a
zařve: „Hergot, eo pah nám nepo-
můžeš!?”**

**Pepík sebou mrshnul a prchal
h vesniei. Za chvíli přišel, v rnee
rámeček, v rámečk n shličko, za
skličkem papír, na němž je zlatem
napsáno:**

**„Bňh pomáhal, Bňh pomahá, Bňh
pomůže dále.“**

Song-Woang.

Franta tundra:

naposled.

standovi dervišovi

Na strunách večeru zraje náš čas
dobrou noc naivní tuláci
vzpomínky perversních kras
raněna usta hvězd krváci

pro lásku sentimentálních cyniků
z přístavů lodě už odpluly
zahodte verše utnakaných tyriků
myšlenky na vzpouru dávno v nech usnuly

Povídala Molly: „Tak si představ, Franta šerif byl mým článkem v „Trampu“ tak nadšený, že mně poslal dopis, ve kterém slíbuj, že až mě spatří, tak mě obejmě a zlobá. Zároveň přiložil fotografie.“

„A ty?“

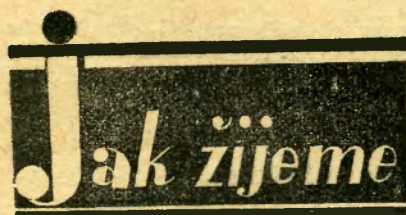
„Já vzala tu fotografii, šla k advokátu a žaluji ho lord.
pro nebezpečné vyhrožování.“

Do redakce docházejí žádosti o přenechání originálů otiskovaných obrázků a rozhodli jsme se proto, vycházeti kamarádům vstříc tím, že budeme jim je přenechávat za cena 5—10 Kč za kus. Obrázky jsou kresleny tuší, větší i menší (až 20 × 30 cm) a hodí se k výzdobě bytu i chaty. Přijďte si je vybrati do administrace.

„Já si nemůžu pomoci, ale mně holt se ze všech ruských zpěviček nejvíce líbí Marseillais!“

Učitel: Co by byl princ Waleský, kdyby zemřela královna anglická?

Jugass: „Ubohý sirotek!“

tulák ferry:

momentky z „Betlemáku“.

Jsou smutné, jako všechno, co tak úzce souvisí s nedostatkem a strádáním těch nejbídnějších — bez práce. Psychologie těchto lidí byla by asi nudným studiem učenců a vědců, již s plnými žaludky se raději věnují svému uzavřenému oboru.

Státní moc je tu důkladně zastoupena v podobě uniformovaných mužů, počtem deseti. Tito lidé, zdraví, veselí a dobře ošaceni podivně kontrastují s těmi, již zde kolem nervosně přešlapují ve svých rozbitých střešicích.

Jsou tu umístěny ceikem tři čekárny, zaslouží-li si totiž tyto špinavé, trochu vytopené místnosti podobných jmen. V nich kupí se ono obávané množství lidí, jejichž pohled je i v té nuzotě pestrým. Zase jsou tu kontrasty, ale jen v povrchní formě. V jedné jsou všichni stejní: neteční, bez úsměvu a většinou bez řeči. Není totiž o čem hovořit.

Snad tak mnohému dřímá v záhybech dehtané duše jiskřička touhy, snad po pomstě, snad po lepším životě.

Náhle dvěma rychle otevřenými vniká sem jakýsi muž, dle vzhledu dobrák. Zástup se okamžitě k němu hrne a zatím co vykřikuje zpěvavým hlasem jména uvedená na legitimacích, jež drží v rukou, jeho obličej pracuje mimicky. Pošklebky i úsměvy

se sypou do tohoto zástupu, ale nikde nenalézají opory. Nikdo nemá chuť se zasmát některému z vtípů, jež vyvolavač marně se snaží uplatnit. Tento trapný okamžik trvá do té doby, než jsou legitimace rozebrány. A místnost se pak i znatelně vyzprázdňuje.

V druhé čekárně je vyvolavačem starší již úředník, malý, ale zřejmě přísného vzhledu. Ve svém zaměstnání je odměřený a nikoliv jemný. Dokazuje to při jakémkoliv dotazu se strany nezaměstnaných.

V této čekárně rozdávala nedávno jakási firma chleba. Po půlbocniku. Tato procedura se odehrávala sice ve vnitřku ale hluk tlačícího a hádajícího se davu pronikal znatelně až ven.

Chvílema se od této masy odlepil jeden z nich, aby jako vítěz vypadal do studené ulice. Musel projít čestnou stráží těch dobráků, jež pro slovo jsou schopni ti důkladně nařezat a jejich zraky pečlivě sledovaly každého obdarovaného tak dlouho, dokud nezmizel s dohledu. Běda — kdyby k tomu připojil nějakou poznámku. Pak by mu jistě ten chleba, tvrdý stářím jak kámen, znatelně zhořkl. Avšak v neprospěch těch, jež bijí, nebyla pronesena žádná kritika, protože hlad rozeznává jen jeden druh jídla — jakékoliv.

V jednom okamžiku jsem zahlédl muže, značně ošumělého, který, byv štědře obdarován celým bochníkem, pustil se do něj hned na ulici s takovou chutí, že za krátkou dobu držel smutně v ruce jen malý díl toho, co prve mohl nazývat celkem. Šunku nebo jiný špek si musel k tomu přimyslet.

V třetí čekárně, která je ze všech nejhorší už proto, že sem přijde málokterý řemeslník a jež je také nejpečlivěji hlídána, je možno dostat libovolný druh hmyzu spíše než

práci. A když, tak za dvě kačky na hodinu. Proto se sem hrnou jen ti nejnuznější.

Obchoduje se tady se vším možným, leckdo je však nucen postrádati některé ze svých věcí, jež nenávratně mizí v kapsách jiných. Co se týká zaměstnání, ku kterým se jednotlivci hlásí, je zde výběr nejpestřejší. Nejpodivnější síly je možno najít a zaměstnat v oboru, do kterého se okamžitě zapracují. I harmonikář s houslistou sem jednou zavítali, s nadějí, den ze dne mizernější, že budou zaměstnání.

Ztracené existence nebo ti, jež dosud doufají v něco, co vůbec neexistuje, starci, kteří by stěží zvedli kus papíru, nebo mladí flinkové, jež sem chodí ze zvyku. Ti všichni představují živel neklidný a obávaný pro ty, jež v teple svých vil, paláců, barů a hotelů pořádají pravidelně své žravnice a orgie, aby pak následky byli nuceni léčit v lázních a sanatorích.

Netuší pod sebou tu sopku lidské bídy, jež zdánlivě odpočívá, protože čas od času jsou její dosud bezvýznamné projevy nespokojenosti utišovány špiclovským systémem policie.

Jen zvolna se blíží poledne a v té době se Betlemák vyprazdňuje, opouští jej i policie, aby načerpala nových sil k zítřejší službě, snad rušnější než dnes

A po dvanácté nabývá již toto náměstí podobného vzhledu jako okolní, křivolaké uličky starého města. Jen zřídka kdy rozruší ticho povoz, náhodou sem zabloudivší. A štěkot psa zní podivně v této pustině, kde před hodinou bylo ještě tak rušno.

Betlemák pro dnešek dohrál svoji úlohu, aby zítra jako obvykle v ní pokračoval.

stránka našich děvčat

Squaw

Děvčata, holky, kamarádky.

Je to roztomilé, dřepnout si do měkkého fotýlku pohodlně a z knížek našich „mrvných pěstitelů slušnosti a mravů“ čerpat spásitelná naučení a poněkdy. Když člověk prospí a prožívá dopoledne a hodiny po obědě prosedí v kavárně, aby pak večer se blýsknul někde v gaňu mezi noblesou, je mu příjemným vyvražením studovat eskamoterství dobrého stolování, graciesnost dokonale chůze, pávab slušného chování a tajtrdlkování odrůd tohoto druhu. Když ale pro někoho den je nakrájen na koláčky hodin a čas potud je mu penězi, pokud ho vyplní dřinou a starostmi, nezbude mu, než po čucha přizpůsobovat se některým nezbytnostem společenské dvornosti, pokud nedostává se mu ovšem přirozeného taktu a opravdové srdečnosti ve styku s bližním. Efekt této dvojí orientovanosti jest pravidelně zřejmý: prostá a jednoduchá morálka jedněch jest ku prospěchu svých nositelů násobena efektností a výstředností parádních lvů a lvic.

Tuhle učenost jsem předestála jen proto, aby nadávka, již jsem vyprovodila chromáka z elektriky, alespoň trochu seděla. Přání „zloňte si člověče i tu druhou nohu“ byla příliš vychovaná k runcování, jakým kulhavec osočoval mne a moje žebra, které se dotklo jeho zřejmě ježíškovského kožíšku. „Kdo ví, kde jste se s tím válela“, trouhá si řici nastrojená pačouršтина, hlasitě a statečně jistě jenom proto, že mu sekundovala celá partaj elektriky, ve které jsem tonula jediná „co by tramp“. Měla jsem mu zřícením přát sražením vazů přinejmenším, ač novoroční gratulace téhle peprnosti by divně harmonovala s jemnou náturou dívky.

Do nového roku sbíráme takovou pravdu: i když nestojíme o popularnost sokolské družiny, jež pupičky svých vrchních a nejvyšších hutněji zaplňuje vlaky a elektriky než moje maličké žebračko a odmítáme uznání a obdiv, prokazované skautským metodám a úpravným průvodům mládeže, jimi dresirované, tolik musíme požadovati, aby kdekdo nekoukal po mancherstevkách a kanadkách jako po emblémech zpustlosti a zhýralosti. Ne nekoukal, neboť je nám to konečně atsi, ale netroufal si koukat. A co netroufal, ať už proto či

pro ono. Čimž opisují snahy, které si trampstvo předsavalo.

Jinak do nového roku pohlednicově gratulace zdaru, štěstí a zdraví a kamarádkské ahoj v předpokladu hojně korespondence. Molly.

Holčičky!

Je skoro na čase, aby jste přestaly s tím zbytečným vyzýváním ke kamarádství všech. Nemá cenu, spřáteli-li se Lídy s Molly a podobně. U nás je potřeba celku, to je pevně kamarádství všech, a ne dvou a dvou. Jak dlouho už uveřejňujete se jedno a totéž a myslím, že se o mnoho dále nepokročilo.

Je dosti trampek pro parádu, ale je také dosti trampek-kamarádek skutečných. Ty, které jsou sváteční, zůstanou jimi, nepředěláte je, kdyby jste do nich floukli kamarádství jak chtěly. A vy dušinky, všechny, které máte lásku k trampingu vrozenou, zůstaňte věrný svým zásadám, nezkažte se sami a buďte rády, že třeba málo nás, ale upřímných, pravých, neramenářských a proto cennějších.

A když se po některé z vás jiná ušklibne, nic si z toho nedělejte, a pomyslete si, že sebeupřímnější holka vám nedá nikdy přátelství jako kamarád Ahoj!

Zrzavá Mand.

Nejen čtete a píšete, ale i provádějte.

„Zábavy nejmenších.“ Dáma do boudy nepatří a hrát si s dámou, to svému klukovi zásadně nupte. Důvody jsou zcela pochopitelné.

„Říká de Rušana.“ Pryč s lichotkami — Lichotky ovai ctizádost a žádosti, jsoucích jakkoli v souvislosti se ctí, se s bedlivou pečí vystríhejte.

„Nesnáze 512.“ Ze Vám kouká Váš málej příliš z nás? Ale milovaná, nechejte tuto naši, již zavete pohanou Vašeho života, doma a nechejte ho holabčika, koukati Vám jenom přes hlavu. Ve Vašich letech člověk až neroste, nejvyšš stárne.

Kamarád Hoban z Mor. Ostravy předplatil čtyřem nezaměstnaným pražským kamarádům čas. „Tramp“. Pražské osady, přihlašte každá jednoho svého nezaměstnaného kamaráda v redakci t. l. Dle možnosti rozšíříme tento počet a budeme zasílati zdarma „Trampa“, zvláště kamarádům vojákům, jimž jejich skvělý žold na časopis nestačí.

Redakce.

„Zoufalá.“ Ze máte nezdravou, jako syrovou kůži? Tak vydělat, vydělat.

„Můžete poraditi.“ Stěžujete si, že Váš chlapec se rád napapá a hlavně rád bumba a že je někdy trochu jako čuňátko. Poslechněte nás a uvažte mu pod bradíčku sluníček s upřímným věnováním. Kupovati škopíček jako symbol známého přísloví, nedoporučujeme. Molly.

Vesele k sobotě:

Bylo jistě blbě tomu virtuosovi na buben, co dostal o Silvestra za rámus a povyk basu.

Jakej je rozdíl mezi sněhem a íorem?

Žádnej, oba musí napadnout.

S láskou není radno kupčiti. Dnes lidé berou všechno na úvér a na konec ještě obvykle nezaplatí.

Nesvědčí jistě o lidskosti Němců, že nechali už tolik let stráž nad Rýnem (Wacht am Rhein) bez vystřídání.

Ty jsi holka jako Dolores del Rio, tak krásná slce ne, ani tak fain nebraješ, ale stůněš zrovna jako ona.

Kamarádky!

Ať už jsi to Lucie, Lídu, nebo některá jiná z vás, nechte těch diskusí o dnešních trampkách, vždyť víte samy, že to nemá cenu. Ty záby, o kterých zde píšete, se nikdy nezmění, a je škoda proto o nich psát. To opravdu něco trampského musí mít každý v krvi a nedá se to nikomu vnutit. Nechci vás nijak štvát, ale vždyť téměř články byste udělaly z „Trampa“ brzy „Hvězdu“, nemyslíte? Jsou tady docela vážnější věci, o kterých by se dalo psát.

Angličan.

drby z čundrů

Kritické črty k dnešnímu „Trampu“.

To je dávno sichrovka, že nelze, abysme tak řekli, všem vyhovět. Dnešní vedení „Trampa“ je docela milé a hlavně trampské. Co byste chtěli? Máte tam všechno, od fóry a proletářských povídek, až po básničky, sport a umění. A není každý takový blb, aby ho nebavilo nic, než kecání a fóry. Mistro planýho povídání kritisuje me 45. číslo „Trampa“ z 23. XII. minulého roku. Pochvě řečeno: titulní stránka docela na místě a dobrá; stránka titulní na rubu prima, zvláště ta básnička od Molly je fajn a kdybysme věděli, že Molly nemá kluka, hned bysme ji vzali mezi sebe. Šťastnej hošoun, s kterým Molly chodí. Ale dál. Třetí stránka: fóry a docela vtipná a hlavně tendenční povídka malýho melicha, t. č. redaktora t. l. Na 4. stránce vypomáhá „lord“ s řízným kecem! Squaw je pro holky — do toho se nechceme plést! A pak jsme ve sportu... Je to milé povídání, až na to, že Piča-Pešek se moc honí... Známe ho a víme, co umí. V Radiu posledně se řádně „vytáhnul“, ale vlašťovka nedělá ještě jaro. A pak: proč do toho Dykasta tolik? Kluci, vždyť Franta je správně kluk! Vydřel to z dělníka a šoféra až na československého championa — je z nás, rozumíte: je z nás a proč ho tedy trhat? Divíme se, že vy vosatní nepřistihnete křídla těm, co mají k němu ty anti-patie. A vyhrál-li nesprávně, jděte na soudece, ale ne na Frantu. To nás bolí, že jste slepouši a tlučete lidi z našich řad. . A 7. stránka zase dobrá, hýří fóry a vtipy! Pak jsou další 2 stránky, stránka zbytečné diskuse a jsme u kulturních bacilů. Informace je potřeba: filmová, knižní, divadelní a vůbec všechna. To jednou pro vždy! Přece nechcete říci, že láska k přírodě a volnost znamená zhovadilost, neinformovanost a idiotství... Kluci: my potřebujeme rady, ale rady od našich kluků a kamarádů! Drby z čundrů musejí být, ačkoliv ty osobní výlevy by mohly být mimo veřejnost... To bylo potřeba napsat, za tím stojíme a víme, že většina kluků je s náma. Kritika se má podepsat, tož tedy beze všeho a se všim jsme Čtyři z Barthelmesu.

Oznamujeme všem trampům a trampkám založení stanařské osa-

dy „Rewaston“ v Mar. Horách-Mor. Ostrava. Šerif Jim.

Všemu trampskému národu oznamujeme z benešovského bahna založenou osadu stanařů „Tanganjika“. Ahoj! Chlupatý Joe.

Tanganjika — Benešov! Kluci, kteří to jste? Každopádně tiskneme ruku. Dva vrchy.

K slezlně plzeňských trampů.

Zmínil jsem se v „Trampu“, že na Kornatickém Plese děvčata nechají si od kamarádů vykat. Ti, jichž se tento článek tykal, se ozvali. Na slezině u „Nosků“ se ohrazovali proti tomu, že jsem toto jednání uveřejnil v našem ústředním časáku. Jsem ale toho názoru; říká-li šerif z Grand Nevady, že mezi trampy není výsad, pak vztahuje se to i na trampky. Dále prohlásil, že musíme se řídit podle dnešního společenského řádu (!). Tím by se dostali kamarádi vedle, pác to je zásadní platforma taky-trampa Rudyarda se všim příslušenstvím, proti kterému bojujem. Tak kamarádi nic ve zlém, co jsme si — to isme si a Ahjó. Sailor Kýbl.

Prorocství a rady na rok 1931.

Vo Štědrým večeru podařilo se mi chytit několik vzácných předpovědí vod jednoho našeho vožralého kamaráda, kerej nelže, neoustouzí, ale houpá. Mojí svatou povinností je, informovat všechno pozemské kamarádstvo. Tedy pozor, Sušenka Gandi povídá:

„Brrrr, hergot, to sem dneska namočeněj,“ a při tom se klátí, vrče cosi, že jako příští rok bude asi potopa světa. Proto na všechny kluky a žabstvo hulákám, „dělejte vedle chaty koráby a mosty!“

Dále; najednou sebou říz na zem a díval se do dálky. Najednou začal vykládat, že na nás paďouří budou líčit, ale že se chytěj sami, a že tramping se stane rázem 100% a časopis „Tramp“ nejčtenějším denním listem v Evropě. Proto nezapomeňte rychle se přihlásit za odběratele „Trampa“, než bude nával. Pak bych měl ještě něco, ale to pan cenzor by si nechal pro sebe. Von totiž Sušenka Gandi se celou noc trás a furt ze spaní křičel, že prej má žízeň, a křičel i, na koho má tu žízeň, ale rači dost.

Ahoj!

Kódl ze Samoty (Bílý tričko).

Souhlasím plně s článkem: „Kamarádi, jsou trampské písně opravdu trampskými?“ v čís. 44. „Trampa“ od Pavla Kratochvíla. Kdy se už utrhnou ti naši básníci a napíšou písničky, na př. proti tomu, co se opěvuje v „trampské“ (?) „Koničku můj bílý“.

Trampling — rošťáci, tramp — bílá bestie, čili jak Sokolové „táboří“.

V 45. čísle „Trampa“ reaguje kamarád Bludnej Joe na článek v „Sokolském věstníku“ od dra Klímy. Plně potvrzuji to, co ve svém článku o tomto říká a píši zde jen malý dotatek. Letos v létě měl vinohradský „Sokol“ letní tábor na Sedláčkově stezce u Otavy na „Řičkách“. Tábor byl těsně u lávky přes říčku Lomnici, kdež přejdou tisíce turistů na Zvíkov. Již z dálky vívalo vás aroma, že člověk myslel, že je u místa, kam stéká se obsah latrin z celého světa. Les kolem vypadal jako obora, kde rádí divoké svině, o kraválu ani nemluvě. — Šli jsme tam a přál bych viděti každému protivníku trampingu, aby viděli to, co dělají ti, kteří nás odsuzují, takový dr. Klímové a bratří. Právě u lávky, kudy každý musí jíti, postavena latrina a vedle ní jáma na odpadky; po odstěhování této bandy nechána nezaházená, plná výkalů a na kůlu vedle tabulka na špagátě, aby se dala obracet, s nápisy „Volno“ — „Obsazeno“. Celé místo tak zrajtované, jako by tam byl tábořil cirkus Kludský anebo sloni. Mnoho turistů na toto nadávalo, ale každý ztichl, jakmile uviděl u vchodu do tábora červenobílou fangli a nápis „Vinohradský Sokol“ a žádný nic neviděl. Holt, kamaráde Bludnej Joe, u nás každý stejně nesmrdí a proto, až půjdež na čundr, kup si pár červenobílých praporků a zastrkávej je taky do těch kopečků, co za sebou zanecháš a pak nebudou tomu dru Klímovi a ostatním paďourům taky smrdět a každěj před nimi uctivě smekne. Tedy si to vem k srdci do kalhot a podle toho se zaříd.

Kamarád Hádes.

Kamarádi!

Čtu každý týden celého „Trampa“, ale málokdy jsem s obsahem spokojen. Řeknu krátce proč. Tramping je hnuti, které vyjadřuje touhu mládí po lepším životě, po lepší morálce. Tramp vysmívá se celé dnešní pro-

osad.a.redakce

hnilé společnosti. Proto patří do našeho časopisu vtípy a fóry. Moc dobrá je taky rubrika, kde každý si může napsat, co chce. Ale právě tahle rubrika mi pije krev. Většinou jsou tam samé ufnukané limonády: „Že to bolí, co napsal Franta Šerif o bílých rukou“ atd. Já mám taky bílé ruce, ale nebolí mne to, poněvadž Frantovi rozumím. Bílé ruce jsou odznakem pijavic, které žijí z nás, kteří se na ně dřeme. Křičím proto znova: „Kopnout do takových bílejších rukou, které sahají po trampově srdci.“ — A jestli já nedělám rukama, tak musím dělat hlavou a potom taky rozumím takovému článku, a neberu to na sebe. Pakříže Ty, kamaráde Plachý, máš opravdu bílé ruce od toho, že nic neděláš, tak nejsi trampem, alespoň pro mě ne, a doufám, že pro většinu kamarádů. Váš, kluci študáci, se to taky netýká, poněvadž většina z Vás zase práci neujde.

Kamarádi! My řveme pořád: „Do paďourů hej rup“, ale furt to jen řveme. Přitom vobčas camráme vo potlaších a vo čundrech. To nejde. Dokud nás bylo málo, tak se nám paďourů smáli. Když jsme začli růst, tak na nás začli štívát. A teď, teď z nás mají strach a proto na nás jdou jinak: na jedné straně ankety o tom, jak „pomoci“ trampům, a tam sedí vedle sebe členové všech možných organizací à la Sokol a na druhé straně ty samé organizace štvou a řvou do trampů. Průhledná politika. Chtějí nás chytit, chtějí, abychom se chytili na jejich „pomoc“. To jsou ty bílé ruce, o kterých psal Franta. Nám nepomůže v dnešní společnosti nikdo. Pro trampa není místa v dnešní společnosti. Nesmíme brečet, ale musíme jednat. Žádnou organizaci, nic takového. Chceme novou společnost, ve které by měl právo jen ten, který pracuje; ve které nesměl by paďour, který celý týden leží v barech a masérských salonech, který dovede „pracovat“ jen na burse anebo se dovede jenom podpisovat, nesměl by dáti četníkem vyvést z lesa člověka, který dře celý týden a potom v neděli se jde nadýchat zdravého vzduchu.

Kamarádi, je třeba se semknout a houknout už jednou všem, že nejsme žádní sentimentální blázni, aby začla každému chuť na trampy. Vemte si za své naše heslo z Rokycan: „Kdo není s námi, ten je proti nám!“

Ahoj!

24. XII. 1930. Babuškin-Vyvrženec.

Benešov — Vlašim.

Sešli se zlí trampové zase jednou ve Dvou vrchách a ustanovili sdružení všech osad v okruhu 20 km. Informace podává Láďa Hruška u fy. Štěpánek v Hostivaři a Stáňa Vít ve Vlašimi, Blanická čtvrt, v Praze já.

Na oslavu tohoto počínu se mírně potlašilo, a jelikož se to dalo o svátčích lásky, šli někteří nezbedové kolodovat po okolních vsích, kde dobří lidé jim jako výpalné dali poslední vánočky, jen aby se zbavili perversního brnkání, jemuž Jüno, kterého nechci jmenovat, říkal drze hra na kytaru.

Tam, kde nepomohlo ani toto mačení nastoupil osadní šaman Venca a vyhrožoval krupobitím a ještě horšími věcmi. Jinak se kluci zapsali zlatým písmem do srdcí vesničanů obojího pohlaví a, aby dokázali, že tramping není jenom „patláni“, debatovali i o vážnějších věcech a Dva vrchy zase slyšely „Milion paží“ a sb setrvati na frontě bojujícího proletariátu.

Pak se vzala na program čistá legrace, jako brožura o skatech a trampech od Antara, zhodnotily se jeho útoky proti trampům a shledány slabými a chorými a stejnou diagnosu vystavili kluci panu dráho-vi na Vlašimce, jenž jim děl: „Vy nám tady druhý Vraný neuděláte.“ Volám proto jménem nového sdružení všech osad kolem Dvou vrchů, jež převzalo starý název, všem paďourům: „Vy nám také!“ a váženým pánům kritikům uctivé máucta.

Franta Šerif.

P. T. družstvo!

Všem trampům a trampkám, zvláště na severu, oznamujeme, že po dlouhém uvažování jsme založili osadu Ty-ty-kaká v Brůchu. Jsme čtyři, Sonyboy, Koketa, Gigolo a Dick. Hlásíme se a zároveň zveme na slezinku, která se koná 4. ledna 1931 na Dlouhé Louce. Chlastu a žrádla bude dost ke koupení, o zábavu je též postaráno. Prvotřídní jazz. Doufáme, že osady vůkolní se všechny sejdou.

S doušřivoucím Ahoj! Sonyboy.

Veškeré trampské veřejnosti v západních Čechách!

Kluci a děvčata! Anžto pozorují již hodně dlouho, že jsme zde na západě dobře zavedeni, ale, bohužel, velmi roztrášení, takže se skoro vůbec neznáme, dávám návrh, bysme

se všichni sčuchnuli, aspoň šerifové osad, a to ve Plzni, by jsme si mohli udělat jakýsi náš program navštěvovací, ev. slezinnej. Dále by jsme se poznali všichni pravi kamarádi a kamarádky Kdo se nejdříve přihlásí ke kamarádské spolupráci? Dopisy a odpověď řiďte na dolejší značku do redakce.

Ahoj!

Šerif — Čerchov.

Žando ze z Plzně!

Taxem si myslel, že by ta novoroční pusa vod Tebe mně přišla velice vhod. Písal jsem tedy vtípy za účelem chechtby trampstva obecného. Redakce mi sice psala, že je to dobrý, ale ještě mi nic neotiskli. To už s tou pusou nebude asi nic. Kde já ubožák k nějaký ty puse přijdu? Já sem takovej mešuge tramp, žádná mädchen se na mě nechce bodnout. Sem ještě tedy nevinnej jak ta lilie u cesty. Žádná ještě neslibala pyl nevinnosti s mých retů. Tak náč by se vyjádřil náš velký psavec, který Viliam Nevbaver se zuje. Polituj mě aspoň, mě votroka bédného, na národa roli dědičné. Tak Ti přeju do nového roku řádskej Ahoj!

Jerry, kaptain.

Kluci — zlatí kluci.

šlo nám to loučení v Hobo mizerné „vod ruky“ co? Hobane, Sakale, Sandi — běželi jste statečně podle vlaku a přece vás ta obluda předběhla. Přivřela jsem oči, hloupě, směšné slzy se do nich draly a zdálo se mi, že jsem malou, paďourskou princeznou, kterou unáší bušící drak. Kluci, nesmějte se mé fantasii, vždyť i vy jste byli mětkoučký, poznala jsem vám to na očích, které nedovedly vyloučit nucený úsměv, jako rty. — Sonoro rozčundraná, kde jste se potloukali, že jsem vám ani s Bohem nemohla dát? Doufám, že až vás znovu Praha spatří, bude vás vidět i já? Eso, až si to někdy zase pošapajdme k Hobánkovi, tedy se netahej s tím Aidemec a se špekem, je to zbytečný, když si přece můžeme dát ve Frýdlantu fizky a palačinky na stříbro? No ne? (My si přece rozumíme, že jo.) Hobane, znala sem vás dávno a přece sem vás neznala vůbec, až nyní — vim, je štěstí poznat vás. Mám kamaráda, ale mám ho daleko. Těšila jsem se, bylo toho moc krásného na těch pár chvíli, pobrat to nešlo, zůstalo to u vás a můj život jde zase takto rovně dál. Sakale a Sandi, chla-pečkové, nebo kluci, dělejte rychle s tou čajdou, at je brzo potlach. Všichni vás libáme (na omeňtaci) a křičím řáděv Ahoj! Lucie.

Boganoi, šerifa z Adelaidy!

Bogane! Dík za návštěvu, jakož i tvými osmi hošounům, kterou ste pocltly ta naši čajdu, bylo to řácky, až na ty chvíle tropického vedra, doufám, že nebručíš na tu cestu, viš, že tě čeká ještě další čundr — do Hobo! Nezapomeň vzít pastičky sebou! Bogane, až budeš tam v těch horách v kruhu ostravských kamarádů, vzpomeň si na mě! Jura — jura — jura!

Dandy.

— Tak budu mít zase popotahování...

— Cos zas proved?

— Ale, mám rýmu.

Div přírody:
Muž s dvaceti rameny.

Znovu upozorňujeme,
že na všechny peněžní poukázky
nebo rekomandované dopisy pro
družstvo i administraci musí být
k adrese připsána poznámka:

**K rukám K. Meliška nebo
K. Vodrážky.**

Nezapomínejte na to!!!

Čtyři z Barthelmesu:

když vzejde sobotní podvečer...

(Všem dobrým kamarádům.)

*My jsme ti čtyři chlapi z Barthelmesu,
jímž síla se hlásí z kroků, ze zraků hledí,
že se až lpy v korunách chvějí,
poněvadž vědí,
budem-li chtít, ani se nenadějí
a vyrvány poletí k nebi...*

*My čtyři na plecích torny, košile rozhalené
z nichž osmahlá hrud se nám široce klene
jdeme silnici,
z vesnice k vesnici
rázně a celi nedočkaví,
kdo že nás síly první zbaví...*

*Lidé všední i nedělní nám připadají jako snopy,
jichž naše paže lehce se chopí
a z člověka zůstane jen prosící uboždk,
který zbytečně prosí o život na rozcestí
stejně mezi zdmi města a vesnicí...
Však tihle ubozi — to není naše štěstí.*

*Máme své nádherné a srdnaté holky,
z nichž každá má pleť zlatou jak obilí
jak zrosené chrpy se každinké třpytl zraky
a na tvářích
horce jim vždycky rozvinou
v náručích našich ty nejhezčí divoké máky...*

*Nás čtyři dobrácké chlapičky z Barthelmesu
musí každý co nejdříve a dobře znát,
kdo chápe nebo už pochopil,
jak vzácné je ve světě slovo to — kamarád.
Kráčíme světem den co den a dvůr od dvora
přijďeme vždycky však, ať jsme bůhvikde,
když kamarád na nás zavolá...*

*Nezná nás nikdo a jsme přece čtyři,
máme svou budou a svá nahatá srdce,
dovedem se prát vždycky a šťastni a rádi
pro naše práva, pro nás a pro vás — kamarádi.
Ať jdete městem, vesnicí nebo ouvozem
a budete chtít, abychom pomohli,
sedněte na mez v ouvozu, co ústí k lesu,
sedněte a napište o pomoc...*

*A nikdy vás nezradí čtyři kamarádi
z Barthelmesu!*

— Tak sem slyšel, že na dráze budou
mít slevu jenom vosoby, kerý sou v orga-
nisaci, kerá má přes 5000 členů.

— Tak se dej k těm „hořejším deseti
tisícům“.

— a tydle boty, kapitáne, mám pět let, a eště nebyly spravovaný.

Utrpením ku štěstí. Román Červené knihovny.

Jeli dva trampové ve vlaku a dávali si hádanky. Hádej, jakej je rozdíl mezi klavírem a štěnicí?

To nevím.

Žádnej. Oboje se píše s „o“.

Símtě, jak to s „o“, kde je „o“ v klavíru a štěnici?

Ty chytřej, a jak teda napíšeš „o boje“ bez „o“?

To nic nejní, ale koukej, esli pak víš, jak se chytaj vedliby?

No, to nevím.

Tak se podívej. To si vemeš vobyčejnej rybářskej prut s udicí a kukátko. Teďka přijedeš se člunem na moře, že jo. Tak dávaš pozor a když vidíš vedlibu, pluješ k ní, až seš docela u ní, pak nabodneš mouchu na udici, hodíš ji do vody, vobrátiš kukátko a koukáš skrz něj, že jo. Dyž

se díváš skrz to vobrácený kukátko, zdá se ti samozřejmě, že ta vedliba je jen malinká rybička. No a ta se pak do tý mouchy zakousne, ty ji vytá....

Přestaň, než tě bacím. Za trest musíš taky ty něco uhádnout. Jak se chytaj sloni?

Poslouchej, esli je to něco vo mě, tak dostaneš přes hlavu.

No, co by to bylo vo tobě? To je hádanka, že jo? Heleď, to se veme Pondělní večerní polední list, ten stříbrnej plátek, víš, co hraje všema barvama, pak deš do džungle, připíchneš ty noviny na strom a deš se skovat. Přijdou sloni, koukaj na ty noviny, začnou nad tím vrtět hlavou a vrtěj s ní tak dlouho, až jim upadne. Ty deš, sebereš ty hlavy a hasíš si to domů. To viděj ty sloni těla bez hlavy, řeknou si Ježišmarjá, my tu přece bez hlavy zůstat nemůžeme, no a dou za tebou. Ty hodíš jejich hlavy do klece, pustíš těla za nima, zavřeš a máš slony chycený beze všech...

Dvě těla skutálela se z vlaku po náspu do vody a v kupě zůstaly jen dva chlebníky.

Jolly a Tedouš.

Americká firma dala nalepit plakáty s nápisem:

*White-ovy klobouky jsou nejlepší.
I Chaplin nosí klobouk od této firmy.*

Konkurence přilepila k tomu:

Proto se mu také směje celý svět.

Nora.

— Nešlap mi, vole, na kuří voko! šlohnout.

— Co račte?

— 'sil bych rákosku, já chci něco